

RESSÒ DE LA PARAULA

Davant del futur (V)

Després del que hem escrit aquí, ens ratifiquem en la possibilitat de vèncer la por al futur, referit a tots els àmbits de la nostra vida, i especialment a l'àmbit de la nostra fe i de la vida de l'Església.

Hem esmentat els dos grans pilars que sostenen la nostra mirada esperançada davant del futur: per part de Déu el pilar de la *Promesa* que Ell ens ha fet i ens ha estat confirmada en Jesucrist; per part nostra la *confiança* que deriva de la fe i l'amor que li professem.

És en això essencial on radica la gran diferència de l'esperança cristiana respecte de l'optimisme superficial (també denominat «ingenu»). Aquest optimisme mira d'animar la persona desesperançada amb bones sensacions, amb imatges, músiques, ambients amables... tot el que produeix un efecte «placebo». Coses que ajuden, sens dubte, però que no poden fonamentar una veritable esperança.

Ch. J. Chaput escriu en el seu llibre *Estrangers en terra estranya*: «Hem de confiar en Déu, en la vida futura, no com si fossin bateries reconfortants, sinó veient-lo com la nostra veritable i definitiva llar. Si ho fem, ens adonarem que la desesperació no hi té cabuda, ni la mandra, i s'obrirà davant nostre un panorama alegre». Ja entenem això d'«alegre»: l'alegria serena que acompanya la pau profunda. Per aquest autor, aquesta seria una de les aportacions més positives de la fe cristiana (de l'Església) en la societat i en el món cultural d'occident, particularment el món cultural representat pels Estats Units d'Amèrica.

És veritat que aquest món secularitzat (i burgès) s'esforça a convèncer l'opinió pública que és possible viure amb alegria i optimisme, fins a la mort, sense necessitat d'apel·lar a una visió transcendent de la vida, és a dir, una visió religiosa (no sols cristiana). Per això, airegen en els mitjans de comunicació els exemples de persones que afronten amb bon tarannà les dificultats, les malalties o la mort mateixa, sense perdre l'alegria, emetent missatges humanistes i esperançadors i sense pronunciar-se davant les grans qüestions sobre el sentit de la vida. Tot és molt emotiu, abundància de missatges que impressionen fàcilment a la gent, alhora que eviten qualsevol pregunta que posi en qüestió aquesta actitud optimista des de la raó. En efecte, missatges que actuen a manera de «ba-

teries», com les dels nostres aparells electrònics, que permeten continuar funcionant un temps, fins que s'esgoten i cal tornar-los a carregar...

Hom pensa que, al cap i a la fi, difondre aquesta actitud psicològica davant el sofriment i les contradiccions de la vida sempre serà millor que fomentar la desesperació. Com els tractaments pal·liatius, que no curen realment, però fan més suportable el sofriment profund.

To i així, no podem ofegar les preguntes que neixen, no sols de la freda raó, sinó també del cor que busca descansar en «raons vàlides per a continuar vivint».

I no hi haurà autèntic descans, sinó en la Veritat. Per a nosaltres, Veritat-fe-esperança-pau és una cadena, les baules de la qual estan fermament unides.

A més, davant el futur no estem sols, ni condicionats per la nostra incapacitat

i, encara que no tinguéssim al costat la multitud de germans, la nostra oració, com diu el salm, diria «Senyor, (els teus designis) són més que els grans de sorra! Si m'hi posava, en acabar, encara estaria amb tu, encara em quedaries tu» (cf. Sl 139,18).

† **Agustí Cortés Soriano**

Administrador apostòlic de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Agustí a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Les raons de creure. Una opció raonable i legítima (I)

Fins fa pocs decennis, ser cristià era el més habitual en el nostre país i els processos de socialització religiosa introduïen nens, adolescents i joves en una cosmovisió compartida per la societat de manera gairebé natural. Avui però, l'opció cristiana, més que ser una resposta a una actitud de recerca, és per a molts homes i dones, especialment per a

les generacions més joves, una vertadera novetat. Una gran majoria d'ells no han estat catequitzats i desconeixen els relats, les paràboles i les ensenyances de Jesús. Això obre noves possibilitats i horitzons.

No hi ha una raó concloent per esdevenir cristià. Si hi fos, tot ésser humà que exercités el seu pensament arribaria a la conclusió que és l'únic

mode d'orientar la seva existència, però el cas és que en el món, ara i en el passat, hi ha éssers humans lúcids, intel·ligents i sensibles que no han fet aquesta opció tot i conèixer-la, tot i poder-la articular vitalment.

La llibertat és la condició bàsica i ineludible de la fe. La fe és la resposta afirmativa a una vocació interior. Reconec figures, persones, mediadors que

m'han desvetllat aquesta fe, des de ben petit, que m'han ajudat a descobrir aquesta Presència interior, però cap d'ells ha estat decisiu, perquè la crida és interior i no exterior. Aquesta Força no és una ventada que tot ho arrossega; és com un oratjol que bufa. Puc respondre afirmativament o negativament.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Ante el futuro (V)

Después de lo escrito aquí, nos ratificamos en la posibilidad de vencer el miedo al futuro, referido a todos los ámbitos de nuestra vida, y especialmente al ámbito de nuestra fe y de la vida de la Iglesia.

Hemos mencionado los dos grandes pilares que sostienen nuestra mirada esperanzada ante el futuro: por parte de Dios el pilar de la *Promesa* que Él nos ha hecho y nos ha sido confirmada en Jesucristo: por parte nuestra la *confianza* que deriva de la fe y el amor que le profesamos.

Es en esto esencial donde radica la gran diferencia de la esperanza cristiana respecto del optimismo superficial (también denominado «ingenuo»). Este optimismo trata de animar la persona desesperanzada con buenas sensaciones, con imágenes, músicas, ambientes amables... todo lo que produce un efecto «placebo». Cosas que ayudan, sin duda, pero que no pueden fundamentar una verdadera esperanza.

Ch. J. Chaput escribe en su libro *Extranjeros en tierra extraña*: «Debemos confiar en Dios, en la vida futura, no como si fuesen baterías reconfortantes, sino viéndolo como nuestro verdadero y definitivo hogar. Si lo hacemos, nos daremos cuenta de que la desesperación no tiene cabida, ni la pereza, y se abrirá ante nosotros un panorama alegre». Ya entendemos esto de «alegre»: la alegría serena que acompaña a la paz profunda. Para este autor, esta sería una de las aportaciones más positivas de la fe cristiana (de la Iglesia) a la sociedad y al mundo cultural de occidente, particularmente el mundo cultural representado en los Estados Unidos de América.

Es verdad que este mundo secularizado (y burgués) se esfuerza en convencer a la opinión pública de que es posible vivir con alegría y optimismo, hasta la muerte, sin necesidad de apelar una visión trascendente de la vida, es decir, una visión religiosa (no solo cristiana). Por eso, airean en los medios de comunicación los ejemplos de personas que afrontan con buen talante las dificultades, las enfermedades o la muerte misma, sin perder la alegría, emitiendo mensajes humanistas y esperanzadores y sin pronunciarse ante las grandes cuestiones sobre el sentido de la vida. Todo muy emotivo, abundancia de mensajes que alcanzan fácilmente a la gente, al tiempo que evitan toda pregunta que cuestione esa actitud optimista desde la razón. En efecto, mensajes que actúan a modo de «baterías», como las de nuestros aparatos electrónicos, que permiten seguir funcionando un tiempo, hasta que se agotan y hay que volver a cargar...

Uno piensa que, al fin y al cabo, difundir esa actitud psicológica ante el sufrimiento y las contradicciones de la vida siempre será mejor que fomentar la desesperación. Como los tratamientos paliativos, que no curan realmente, pero hacen más soportable el sufrimiento profundo.

Sin embargo no podemos ahogar las preguntas que nacen, no sólo de la fría razón, sino también del corazón que busca descansar en «razones válidas para seguir viviendo».

Y no habrá auténtico descanso, sino en la Verdad. Para nosotros, Verdad-fe-esperanza-paz es una cadena, cuyos eslabones están firmemente unidos.

Además, ante el futuro no estamos solos, ni condicionados por nuestra incapacidad y, aunque no tuviéramos al lado la multitud de hermanos, nuestra oración, como dice el salmo, diría «tus designios son como los granos de arena y, si acaso terminara de contar, aún estaría contigo, Señor, aún me quedarías tú» (cf. *Sal* 138,18).

† **Agustí Cortés Soriano**
Administrador apostólico de la Diócesis de Sant Feliu de Llobregat

Missatge als diocesans amb motiu de la presentació del bisbe electe, fra Xabier Gómez García, OP

Benvolguts germans:

Rebeu aquestes breus paraules, farcides de goig i agraïment a Déu, en l'acte de fer públic el nomenament del bisbe electe de la nostra estimada diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

El Sant Pare ha tingut a bé nomenar el nostre germà fra Xabier Gómez García com a nou pastor d'aquesta porció del Poble de Déu.

Aquest nomenament providencial dona compliment a la continuïtat de la Successió Apostòlica, que garanteix els vincles que ens lliguen històricament amb els Apòstols i amb el mateix Jesucrist.

Donem-ne gràcies a Déu!, que ha estat fidel a aquella promesa que hi havia implícita en el mandat, fa vint anys, d'engegar el camí d'una nova diòcesi.

Lloem Déu també perquè de la persona del nou bisbe, de les seves qualitats i carismes, l'Esperit en farà un veritable i bon pastor per a tots, a imatge de Jesucrist.

Us convido a rebre'l amb veritable afecte i confiança. Estic segur que, com heu fet fins ara, ofereireu la vostra aportació al camí comú i eclesial, amb bon esperit de comunió en l'Esperit.

Us ben asseguro que des d'ara vivim aquest esdeveniment amb molta pau, seguretat i esperança. Rebem aquesta benedicció de Déu que no deixa mai de la mà la seva Església i siguem-li fidels.

Amb sincer afecte en el Senyor.

Sant Feliu de Llobregat, 8 d'octubre de 2024.

† **Agustí Cortés Soriano**
Administrador apostòlic

Salutació del bisbe electe als diocesans de Sant Feliu de Llobregat

Benvolguts germans i germanes de l'Església que pelegrina a Sant Feliu de Llobregat,

El Sant Pare m'acaba de nomenar successor del vostre bisbe, Mons. Agustí Cortés Soriano, que ha estat amb vosaltres durant vint anys, des de la fundació d'aquesta entranyable Església diocesana.

Amb sorpresa, temor i tremolor, he rebut aquesta notícia i aquest encàrrec pastoral.

Vinc d'una família senzilla d'Azkoitia, un poble de Guipúscoa. Després d'exercir durant nou anys el ministeri sacerdotal a parròquies de la diòcesi de Sant Sebastià, vaig acollir la crida del Senyor a entrar en l'Orde de Predicadors (Dominics).

Quan vaig professar com a dominic, ara fa vint anys —els mateixos que té la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat—, em van preguntar: «què demanes?» i vaig respondre: «la misericòrdia de Déu i la vostra». Amb aquesta actitud em presento davant de vosaltres, germans i germanes, demanant la misericòrdia de Déu i la vostra.

Durant aquests anys de vida consagrada, el vot d'obediència em va regalar l'experiència de viure i conèixer Catalunya, vivint i servint com a prior de la comunitat dels Frares Dominics a la ciutat de Barcelona. Allí vaig poder aprendre la vostra llengua i conèixer la vostra cultura.

Abans que pastor soc deixeble de Crist i un apassionat de la catolicitat. Igual que Jesús va cridar Pere sobre les aigües mentre pescava, l'Església m'ha dit: vine! I he vingut. Fins que Déu vulgui. Estava feliç fent serveis pastorals a Madrid i al Departament de Migracions a la Conferència Episcopal Espanyola (CEE). Ara el Senyor vol que torni a Catalunya, a la vida diocesana i vol que ho faci com a bisbe.

La vida de seguiment i obediència a Crist ens porta a començar sempre de nou!

A qui treballa en la promoció de comunitats acollidores, integradores i missioneres, se li demana ara deixar-se acollir i integrar al presbiteri i la gran família de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat per anunciar sinodalment l'alegria de l'Evangelí i l'evangelí de la vi-

da en el nostre context social i cultural. Confio que m'acollireu amb amicitat i amb paciència.

Envio una afectuosa abraçada a tots i cadascun dels preveres, diaques, seminarista, membres de la vida consagrada apostòlica o contemplativa i a tots els laics de la diòcesi. En comunió formem un mosaic d'esperança i un port segur per als ferits de la vida en aquesta costa del Mediterrani.

Una cordial salutació als veïns, conciutadans i a tots els servidors públics dels municipis de les comarques del Baix Llobregat, Garraf, l'Alt Penedès i una part de les comarques de l'Anoia, el Bages i el Vallès Occidental que conformen la nostra diòcesi.

Felicito la Catedral-Parròquia de Sant Llorenç pel seu 500 aniversari. Amb Sant Llorenç, repetim: «els pobres són el tresor de l'Església». Sí, com ens recorda el papa Francesc, «els pobres ens salven perquè ens permeten trobar-nos amb el rostre del Senyor».

Sento una profunda alegria de poder sumar-me a la celebració del Mil·lenari de la fundació del Monestir de Santa Maria de Montserrat, la nostra patrona. Tinc també el goig de ser confrare, des de fa sis anys, de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat. A la Mare de Déu consagro des d'ara el meu ministeri episcopal.

Vull expressar la meua gratitud filial i comunió sense fissures al papa Francesc i als seus successors. Envio una abraçada als bisbes de la Tarraconense, també als altres bisbes i companys de la CEE. I delegats de Migracions. Finalment, vull expressar el meu reconeixement i gratitud, juntament amb el de tota la diòcesi, al nostre primer i bon bisbe Agustí per aquests vint anys d'incondicional entrega pastoral. Moltes gràcies, pare i pastor.

Que el bon Déu beneeixi la meua comunitat de l'Olivar i a la Província d'Hispania, de la qual tant he rebut. Que Santa Maria de Montserrat intercedeixi pels migrants i refugiats i la pau del món, pel present i pel futur de la nostra família diocesana i del nostre país. Pregro per vosaltres, si us plau, pregueu per mi. Gràcies.

Sant Feliu de Llobregat, 8 d'octubre de 2024.

† **Fra Xabier Gómez García, OP**
Bisbe electe de Sant Feliu de Llobregat

Relleu episcopal a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

El papa Francesc nomena com a bisbe electe de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat el religiós fra Xabier Gómez García, de l'Orde de Predicadors, dominics (OP).

La Santa Seu ha fet públic, a les 12 h d'avui, dia 8 d'octubre de 2024, que el papa Francesc ha nomenat fra Xabier Gómez García, OP, com a bisbe electe de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat en resposta a la renúncia de Mons. Agustí Cortés Soriano, presentada el mes d'octubre de 2022, en arribar als 75 anys d'edat (cf. CIC c. 401§1). Així ho ha comunicat la Nunciatura Apostòlica.

El bisbe Agustí Cortés Soriano continuarà al capdavant d'aquesta diòcesi com a administrador apostòlic, fins a l'ordenació episcopal i inici del ministeri episcopal del seu successor, fra Xabier Gómez García, OP, que tindrà lloc dissabte 30 de novembre de 2024, a les 11 h, a la S.E. Catedral de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat.

*Sant Feliu de Llobregat,
8 d'octubre de 2024*

Referències biogràfiques, formació i experiència pastoral de fra Xabier Gómez García, OP, bisbe electe de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat que ha escollit com a lema episcopal: *Humilitas*.

El Rev. P. Xabier Gómez García, OP, va néixer l'11 d'abril de 1970 a Azkoitia (Guipúscoa, País basc). Va ser ordenat sacerdot el 12 de juny de 1994 per la diòcesi de Sant Sebastià on va exercir el seu ministeri:

- 1994-1997: Vicari parroquial d'Elgoibar.
- 1997-2003: Rector i coordinador de la Unitat Pastoral d'Eskoriatza-Aretxabareta.

Va ingressar a l'Orde de Predicadors (OP) el 2003. Va realitzar el seu noviciat al convent de formació de Salamanca, on el 17 de setembre de 2004 va emetre la seva primera professió religiosa.

Formació acadèmica:

- Llicenciatura en Teologia per la Facultat de Teologia de San Esteban de Salamanca;
- Màster en Orientació i Mediació Familiar per la Universitat Pontifícia de Salamanca (UPSAL);

—Especialització en Mediació Social Intercultural per la Universitat Autònoma de Madrid.

Parla català, eusquera i castellà.

Referències biogràfiques, formació i experiència pastoral de Mons. Agustí Cortés Soriano, primer bisbe de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, amb el lema episcopal: *Beneditxit, Fregit, deditque*.

El bisbe Agustí nasqué el 23 d'octubre de 1947, a València, on cursà els estudis eclesiàstics al Seminari Metropolità. Es llicencià en teologia per la Facultat de Teologia Sant Vicenç Ferrer i fou ordenat sacerdot el 23 de desembre de 1971. L'any 1993 es doctorà en teologia a la Pontifícia Universitat Gregoriana, de Roma.

Del 1972 al 1998 va ser vicari i rector de la parròquia de Quart de Poblet i vicari de Sant Antoni de Pàdua, professor de l'Institut Lluís Vives, director del Secretariat diocesà de Pastoral Juvenil, secretari particular de l'arquebisbe Mons. Miquel Roca Cabanellas, rector del Seminari Metropolità, canonge

penitenciari de la S.E. Catedral i professor de Teologia a la Facultat de Teologia, a l'Institut Teològic per al Matrimoni i la Família i a l'Institut de Ciències Religioses.

Fou nomenat bisbe de la diòcesi d'Eivissa el 20 de febrer de 1998 i rebé l'ordenació episcopal el 18 d'abril de 1998.

El 15 de juny de 2004, el papa sant Joan Pau II erigí la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat i el 12 de setembre de 2004 el bisbe Agustí inicià el seu ministeri com a primer bisbe, prenent possessió a la S.E. Catedral-Parròquia de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat, que enguany celebra els 500 anys de la fundació de la parròquia i 20 anys com a Catedral.

A la Conferència Episcopal Tarraconense és el bisbe encarregat de la Pastoral de Família i Vida i del Secretariat interdiocesà de Pastoral de Santuaris, Pelegrinatges i Turisme de Catalunya i les Illes. I a la Conferència Episcopal Espanyola és membre de la Comissió episcopal per a l'Evangelització, Catequesi i Catecumenat.

Accedeix al web de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

AGENDA

► **Trobada del clergat de Catalunya a Montserrat.** Dimecres, 30 d'octubre, de 10 a 15 h, amb motiu del Mil·lenari del Monestir de Montserrat.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ef 2,1-10 / SI 99 / Lc 12,13-21]. Santa Úrsula, vg. i mr., venerada a Colònia (s. X); sant Hilarió (s. III-IV), abat palestí; sant Caius o Gai (Cayo), soldat i mr.

22. ■ Dimarts [Ef 2,12-22 / SI 84 / Lc 12,35-38]. Sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan; sant Joan Pau II, papa.

23. ■ Dimecres [Ef 3,2-12 / SI: Is 12 / Lc 12,39-48]. Sant Joan de Capistrano (1386-1456), prev. franciscà,

patrò dels capellans castrenses; sants Servand i Germà, mrs. a Cadis. Urgell: □ Dedicació de la Catedral.

24. □ Dijous [Ef 3,14-21 / SI 32 / Lc 12,49-53]. Sant Antoni M. Claret (Sallent, 1807 - Fontfreda, 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fund. Missioners del Cor de Maria, a Vic (CMF), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martirià, mr.

25. ■ Divendres [Ef 4,1-6 / SI 23 / Lc 12,54-59]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a San-

tes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Col·lell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa).

26. ■ Dissabte [Ef 4,7-16 / SI 121 / Lc 13,1-9]. Sants Llucià i Marcià, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona; sant Viril, abat de Leyre (Navarra); sant Evarist, papa (grec, 97-105) i mr.

27. ■ Diumenge vinent, XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Jr 31, 7-9 / SI 125 / He 5,1-6 / Mc 10,46-52]. Sant Florenci, màrtir; sant Gaudiós, bisbe.

Diumenge XXIX de durant l'any (B)

COMENTARI

«El qui vulgui ser el primer, ha de ser l'esclau de tots»

Segurament que a tots ens tempta el desig de poder, de ser més que els altres. Això és el que els passava també als apòstols. Malgrat acompanyar Jesús durant la seva vida pública no havien après encara les actituds pròpies d'un veritable seguidor del Crist. Veiem que Jaume i Joan demanen a Crist: *Concediu-nos que, el dia que sereu glorificat, puguem seure l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra*. Fixem-nos que parlen de la glori-ficació, no diuen res de la mort. Per això Jesús els diu: *No sabeu què demaneu. Podeu beure el calze que jo beuré i ser batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat?* Jesús els recorda el camí de la creu. Però això no espanta els dos germans: *Sí que podem*. Pot ser la condició per arribar als primers llocs! Tanmateix Jesús els adverteix que ni passant per la mort poden optar a ser els primers. Però l'evangeli ens recorda que *els altres deu quan ho sentiren s'indignaren contra Jaume i Joan*: també ells volien els millors càrrecs. Per això Jesús diu ben clarament: *En totes les nacions els qui figuren com a governants disposen dels seus súbdits com si en fossin amos. Entre vosaltres no ha de ser pas així. El que vulgui ser important, ha de ser el vostre servidor i qui vulgui ser el primer, ha de ser l'esclau de tots*. I perquè no s'espantin d'aquestes paraules, el Senyor afegeix: *Com el Fill de l'home que no ha vingut a fer-se servir sinó a servir els altres i a donar la seva vida com a rescate per tots els homes*. Jesús, així, fa realitat la primera lectura: *El Senyor volgué que el sofriment triturés el seu Servidor. El just, amb les penes que ha sofert ha fet justos els altres després de prendre damunt seu les culpes d'ells*. El camí que proposa Jesús és el de donar la vida pels germans, posant-nos al seu servei. Ell ha passat al davant, ens ha donat exemple. Per això la carta als hebreus diu que *el gran sacerdot [Jesús] igual que nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar*. Les paraules de Jesús i el seu exemple són clars: ser servidors dels nostres germans.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 53,10-11)

El Senyor volgué que el sofriment triturés el seu Servidor. Quan haurà donat la vida per expiar les culpes veurà una descendència, viurà llargament, i per ell el disseny del Senyor arribarà a bon terme. Gràcies al sofriment de la seva ànima ara veu la llum; el just, amb les penes que ha sofert, ha fet justos els altres després de prendre damunt seu les culpes d'ells.

► Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 4,14-16)

Germans, mantingueu ferma la fe que professem, ja que en Jesús, el Fill de Déu, tenim el gran sacerdot que, travessant els cels, ha entrat davant Déu. Perquè el gran sacerdot que tenim no és incapaç de compadir-se de les nostres febleses: ell, igual que nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar. Per tant, acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu perquè es compadeixi de nosaltres, ens aculli i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'auxili que necessitem.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 10,35-45)

En aquell temps, Jaume i Joan, els dos fills de Zebedeu, anaren a trobar Jesús i li digueren: «Mestre, voldríem que ens concedissis un favor que us demanarem.» Jesús els preguntà: «Què voleu que faci?» Ells li digueren: «Concediu-nos que, el dia que sereu glorificat, puguem seure l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra.» Jesús els respongué: «No sabeu què demaneu. ¿Podeu beure el calze que jo beuré i ser batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat?» Ells li digueren: «Sí que podem.» Jesús els respongué: «És cert, vosaltres beureu el calze que jo beuré i sereu batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat, però seure a la meva dreta i a la meva esquerra no soc jo qui ho ha de concedir; és per a aquells a qui Déu ho ha reservat.»

Quan els altres deu ho sentiren, s'indignaren contra Jaume i Joan. Jesús els cridà i els digué: «Ja sabeu que, a totes les nacions, els qui figuren com a governants disposen dels seus súbdits com en fossin amos, i els grans personatges mantenen els altres sota el seu poder. Entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important, ha de ser el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, ha de ser l'esclau de tots, com el Fill de l'home, que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres i a donar la seva vida com a preu de rescate per tots els homes.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 53,10-11)

El Señor quiso triturarlo con el sufrimiento, y entregar su vida como expiación: verá su descendencia, prolongará sus años, lo que el Señor quiere prosperará por su mano. Por los trabajos de su alma verá la luz, el justo se saciará de conocimiento. Mi siervo justificará a muchos, porque cargó con los crímenes de ellos.

► Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

La palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en quien lo teme, / en los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

► Lectura de la carta a los hebreos (Heb 4,14-16)

Hermanos: Ya que tenemos un sumo sacerdote grande que ha atravesado el cielo, Jesús, Hijo de Dios, mantengamos firme la confesión de fe. No tenemos un sumo sacerdote incapaz de compadecerse de nuestras debilidades, sino que ha sido probado en todo, como nosotros, menos en el pecado. Por eso, comparezcamos confiados ante el trono de la gracia, para alcanzar misericordia y encontrar gracia para un auxilio oportuno.

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 10,35-45)

En aquel tiempo, se acercaron a Jesús los hijos de Zebedeo, Santiago y Juan, y le dijeron: «Maestro, queremos que nos hagas lo que te vamos a pedir».

Les preguntó: «¿Qué queréis que haga por vosotros?».

Contestaron: «Concédenos sentarnos en tu gloria uno a tu derecha y otro a tu izquierda».

Jesús replicó: «No sabéis lo que pedís, ¿podéis beber el cáliz que yo he de beber, o bautizaros con el bautismo con que yo me voy a bautizar?».

Contestaron: «Podemos».

Jesús les dijo: «El cáliz que yo voy a beber lo beberéis, y seréis bautizados con el bautismo con que yo me voy a bautizar, pero el sentarse a mi derecha o a mi izquierda no me toca a mí concederlo, sino que es para quienes está reservado».

Los otros diez, al oír aquello, se indignaron contra Santiago y Juan.

Jesús, llamándolos, les dijo: «Sabéis que los que son reconocidos como jefes de los pueblos los tiranizan, y que los grandes los oprimen.

No será así entre vosotros: el que quiera ser grande entre vosotros, que sea vuestro servidor; y el que quiera ser primero, sea esclavo de todos. Porque el Hijo del hombre no ha venido a ser servido, sino a servir y dar su vida en rescate por muchos».